

I TAL DIA FARA UN ANY

No sé exactament si les ratlles que segueixen poden anomenar-se «diari». Són més aviat un feix de notes escrites sota la inexhaurible pressió del temps. I com que porten el signe de la pressa i l'angúnia de les hores, estan ordenades en forma de dies de la setmana. Són, en resum, fulles d'un calendari personal. La seva transcripció a les planes d'una revista és purament accidental. El fet és que el lector pot llegir-ho amb tranquil·litat de consciència perquè, les intimitats que s'hi revelen són estudiades, literàries. Si al lector li plauen, bé. Si no, pot deixar-les de banda sense rumiar-ho gaire. I fer la seva vida. I mirar els «seus» programes. I pensar en les seves coses. I tal dia farà un any.

DILLUNS

He sentit «El octavo día». Noi! Està bé. Vull dir, més aviat està bé. És clar que, segons com es mira... És un programa religiós. I com que a la televisió no s'estan de res, la fa tot un senyor bisbe. Només li falta el barret. De fet es tracta d'un programa «sandwich», posat abans del «UNO, DOS, TRES» i la gent se'l mira tot i posant-se bé per a seguir les humorades del pròxim programa.

El senyor bisbe s'explica bé. L'he trobat, malgrat tots els efectes musicals i aquella mena d'aparició sobrenatural, força preocupat. Capficat. Es veu d'una hora lluny que no està prou content de tal com rutllen les coses. I és clar, no s'està pas de dir-ho.

Jo ja el comprenc. Jo ja m'adono que les coses no van al seu gust ni al de molta gent. Admeto que tot aquell món de processons, genuflexions i novenaris eren una cosa exquisida. Però, què podem fer-hi, monsenyor? Què podem fer-hi? No ens podem pas mossegar les ungles o tirar el barret al foc cada dilluns de tres quarts de deu a les deu del vespre.

Amb tota la modèstia del món, jo li diria a monsenyor que no s'agafés les coses pel cantó negre i deixés entrar, per la finestra boteruda de la televisió, alguna expressió d'optimisme, alguna benedicció plàcida i dominical. Jo li pregaria, amb tota modèstia, naturalment, que considerés les possibilitats d'algunes accions contemporànies, d'alguns projectes de futur, d'alguna nova dimensió cristiana. Jo li diria, amb tota la modèstia, naturalment, que alguns cristians hem volgut sortir de la rutina, i volem fer coses pel nostre compte i, és clar, ens equivoquem; i, és clar, fem alguna bestiesa; i, és clar, això fa una mica de ràbia. Però tot és fet a fi de bé. Jo li diria... Però ell és molt lluny, massa lluny. A Madrid, naturalment.

DIMARTS

La visió de les aigües de Sa Riera, a Begur, ha estat magnífica. El mar té un aspecte arrauixat i deforme. Es la tramontana. Una tramontana ferotge, obsessionada.

Les onades arribaven a les roques amb una empenta blanca. Queien desfetes a bocins. Llagrimejaven sobre la pedra amb un plor escumejant i bàrbar. Quina blavor de mar sacsejada! Quin deliri de grandeses tòpiques desfetes com un clam, esbotzades com una explosió, arrossegades enlaire en un baf deliquescents de gotes menudes i escampades!

La visió d'aquesta mar grandiloqüent i desballestada, sempre ens ha sobtat, als de terra endins. La visió d'aquesta aigua batuda com clara d'ou, ens produeix a la gent de les terres seques, un atabalament notable:

—Tafot! Quin mar tan avalotat!, diu la gent amb un esverament cofoi.

—No ho havia vist mai— diu l'altra aguantant el barret amb dues mans en un gest impensat de pànic. I tothom resta uns moments bocabadat amb un ball d'imatges a la nina dels ulls i un espetec arrissat dins el cuc de les orelles.

La gent de terra endins assumeix el paisatge líquid amb una ingenuïtat perenne. No és estrany que la gent de la marina tingui fama de més desperta i menys impressionable. Han vist el mar de tantes maneres! El coneixen bé, com un vell amic de geni impensable.

Tot això ho he pensat avui, davant la platja deserta de Sa Riera. I he entroncat el pensament amb el record d'altres estades més segures, més plàcides. Soc ací altra vegada, després de quinze anys. Soc ací, apurant les vacances (institució admirable!) amb una subtil tendresa per aquesta vella i brava situació mediterrània. No soc d'aquí. Però estimo aquestes roques esquerpes, aquesta concreta ondulació blava, aquesta munió de pins, aquest cel de colors preciosos i amables. No soc d'aquí, però sento meves aquestes coses, aquestes veus, aquests silencis de tarda. I penso en la cançó:

*Aquesta terra és la nostra terra
de la muntanya fins a la vall.*

Realment, aquesta terra és la meua terra. Heus ací el resum de tot.

DIMECRES

He llegit, no sé on, que, a no sé quin lloc, falten no sé quantes places escolars. La mateixa imprecisió amb que escriu la notícia, dóna una petita idea de la poca atenció que hi he posat. Em passa com amb tantes coses que es repeteixen d'una manera freqüent, gairebé quotidiana; em desgasten la sensibilitat. Per comptes d'afinar la consciència, de despertar l'esperit, la repetició de mancaments i d'injustícies em deixen abatut, dispers. Totalment desinflat. No sé si es per constitució somàtica o per condicionaments psicològics: sensació d'impotència, desorientació, por, hàbit... El cas, però, és que em sembla que molta gent fa el mateix que jo. Hi ha una mena d'apatia, una trista acceptació. No hi fa res que la gent es mati per les carreteres. No hi fa res que ens toqui una inundació cada dos anys. No hi fa res que hi hagi nens sense escola, que el quilo pesi noucents grams, que entrem i no entrem al Mercat Comú. La gent no està d'orgues. La gent no vol problemes. Té els seus propis neguits. El seu propi negoci. La seva inflació. El seu propi pla de «desarrollo». La seva infraestructura particular. I tot el demés la té com astorada, com espantada de carregar cap problema més dels que siguin estrictament necessaris. I per això rondina en veu baixa, s'arronsa d'espatlles i estira més el pas. La gent fa la seva via. I mira els «seus» programes. I pensa en les seves coses.

I tal dia farà un any.

J. Farriol

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A